

етънало на Стара-Планина. Подиръ знаменитата вечеръ, въ която Замаповъ донося писмото, комитета се собираше не на едно мѣсто. Днесъ бѣше рѣшено да бжде засѣданието му въ Зелений-Трапъ.

Калчо, разчервенѣлъ, потенъ, продължаваше да върти съ жилисти ръцѣ огромния свредель. Той често вадѣше оръдието си за да искара трескитѣ, поглеждаше въ дупката и пакъ въртѣше. Тя вече се извъртаваше до нужната точка, сирѣчь, двѣ педи до по-дебелия край на стѣблото, който бѣше гъзерътъ на топа. Калчо истрѣска хубаво трескитѣ изъ цѣвата, погледнхъ вхтрѣ съ едно око, духнхъ въ неж и погледа самодоволно гоститѣ си. Тѣ наставахъ и надникнахъ сжщо въ цѣвата.

— Вхтрѣ ще влѣзе топузътъ на единъ голѣмъ кантаръ, забѣлѣжи бай Мичо, но ний ще го пълнимъ съ дребно джепане. Така повече поганци ще повали. Твойта черяша ще направи чудеса...

Лицето на Марка свѣтнхъ тържествующе... Защото, наистина, черяшата бѣше отъ градината на Марка Ивановъ. Отъ нѣколко врѣме насамъ въ убѣжденията и понятията на Марка бѣше се извършилъ значителенъ прѣвратъ. Революционното кипѣние, което обхващаше Бѣла-Черква, не го остави за дълго чуждъ и хладнокрѣвенъ... То го интересува, очуди, стреснхъ. Той си каза вхтрѣшно: ако на всѣкъдѣ е сжщото, както казватъ, нѣма ли наистина да пламне цѣло Турско?... Да ли не е пѣкъ наистина насталъ края на това царство, когато и дѣцата се въоръжаватъ?... Кой знай... Това размишление ослаби страхуванията му и усили довѣрието му въ сждбата. Човѣкъ положителенъ и съ здравъ смисълъ, и безъ ни най-малко въображение, той най-послѣ се увлѣче отъ общото увлѣчение и хванхъ да вѣрва. Епидемията молепса и тая трѣзва, но честна българска душа...

Но тоя психически процесъ се извърши не веднага. Силнитѣ убѣждения се изработватъ подъ влиянието на